

[Thestrup.]

end strengt nødvendigt, og at flertallet klart er stemt herfor.

Under disse forhold er det en selvfølge, at skatterne kun kan udskrives for at dække statens egentlige udgifter, men ikke for at staten derigennem kan samle kapital eller drive en bestemt økonomisk politik med dem.

Det er dette forhold, der er ændret. Skat er ikke længere det, som udskrives for at dække statens udgifter. Nu finder man det fuldstændig i overensstemmelse med forfatningen at udskrive skat, ikke fordi pengene skal bruges til at dække bevilgede udgifter med, men fordi regeringen ønsker på en bestemt måde at påvirke de økonomiske forhold i vort samfund.

Mit parti er imod denne politik, og vi tror ikke på dens økonomiske værdi. Men jeg skal heller ikke skjule, at jeg finder, at den forfatningsmæssig set er betænkelig. Og dobbelt betænkelig bliver det, når den sker på en sådan måde, at dette ting — for slet ikke at tale om befolkningen — ikke kan få klarhed over, hvor meget der i denne anledning udskrives i skat, og ikke kan få sikkerhed for, at pengene, der udskrives, virkelig anvendes til det formål, de er beregnet til.

Så meget må dog vel være tilbage af folketingets skattebevillingsret, at folketinget har krav på at vide, hvor meget der udskrives i skat til hvert enkelt formål. Overbudgetteringspolitikken — og da navnlig den overbudgetteringspolitik, der til dels hviler på urealistiske oplysninger — skjuler dette for folketinget.

Det er den ene grund til mine betænkeligheder. Men denne politik er også betænkelig, fordi den giver en politisk regering en meget stor magt over de økonomiske forhold i samfundet, og vi må vist desværre erkende, at historien viser os en række eksempler på, at netop denne forening af økonomisk og politisk magt er farlig, fordi den frister politikerne til at være umådeholdne, umådeholdne med skatteudskrivning og umådeholdne med den fart, hvormed de vil ændre samfundet. Endelig stemmer denne politik dårligt med det privatejendomsretsbegreb, som grundloven beskytter.

Jeg tør ikke sige, at denne politik er ulovlig, thi forholdet er jo det, at de dispo-

sitioner, der skal træffes for at føre denne politik, alle skal træffes ved lov, ved finansloven, ved tillægsbevillingsloven og ved udskrivningsloven, og det giver jo en sikkerhed for, at et flertal skal gå ind for indgrebet, før det kan blive til noget, og det bevirker, at det ikke kan anfægtes som stridende mod grundloven, så længe en vis grænse ikke overskrides, nemlig den, som grundlovens § 73 sætter.

Under disse forhold er det, at vi, der skal træffe beslutning om disse love, må have så realistiske oplysninger om de statsfinansielle forhold som muligt.

En anden fare ved denne overbudgetteringspolitik er, at den fyldte kasse virker som en uimodståelig fristelse for visse ministre til at kræve udgifter, de ellers ikke ville have krævet. Og vi må vist også erkende, at dette ting har vist sig at være let at bevæge til at gå med til udgifter, når der er rigeligt med penge i kassen. Det er for mig at se en af de største farer ved overbudgetteringspolitikken, og det er en væsentlig grund til, at vi er imod den. Thi sandheden bag det gamle ord om, at pengene ligger bedre i skatteborgernes lommer end i statskassen, er jo, at ingen steder er det vanskeligere at holde igen på udgifter end i statens styre. Og denne vanskelighed forøges, jo større mængder penge staten har til rådighed.

Den højtærede finansminister talte om den store betydning, den førte finanspolitik har haft for vor heldige økonomiske stilling i dag. På et område som dette er det jo ikke muligt at føre noget egentligt bevis for rigtigheden af den ene eller anden betragtning. Jeg vil kun gøre opmærksom på, at man jo også kan se på forholdet på en anden måde, end finansministeren gjorde. Man kan se sådan på det, at vort lille land er løftet frem af den mægtige velstandsbølge, der har båret hele den vestlige verden frem i de sidste år. Det er det, der har skabt vor øjeblikkelige heldige tilstand, og man kan endog spørge: har vi udnyttet disse gode forhold således, at vi, når bølgen ikke længere bærer os fremad, har udnyttet dens fremadrivende kraft tilstrækkeligt til, at vi ikke skal blive suget tilbage igen? Har vi investeret nok? Har vi — og det er, når alt kommer til alt, måske det vigtigste — gjort vort erhvervsliv og vor befolkning